

ret, og det er ikke stemmende med de for disse Forhold gjældende Retsregler, at Trediemand straffes, hvorfor Udvalget maa anse det rettest, at Forslagets Bestemmelse om Straf for den, der vidende om, at Anlægget er ulovligt, benytter samme, udgaar. I Henhold til det om § 2 Anførte stilles Vædringsforslaget Nr. 2.

Det følger af Lovgivningens Bestemmelser om Eiendomsrettens Ukrænkelighed, at Ingen uden særlig Hjemmel kan udøve Raadighed over fremmed Eiendom, hvad enten denne er privat, kommunal eller Stats-eiendom, og en saadan Hjemmel søges derfor med Høie for Statstelegrafvæsenet ved Lovforslagets § 4. Naar imidlertid Forslagets § 3 ved at nævne de telegrafiske Anlæg, som skulle være undtagne fra Statens Eneret, i sit 4de Stykke foreslaar, at saadanne Anlæg, saavel som overhoved metalliske Ledninger bestemte til Forplantning af Elektricitet, ikke uden Indenrigsministeriets Samtykke maa anbringes langs med, over eller under offentlige Gader, Veie, Sernhanelinier, Vandløb o. L., da indser Udvalget ikke Grunden til eller Nødvendigheden af, at der tillægges Indenrigsministeriet en saadan Overhøiheidsret over Eiendomme, hvis Bestyrelse ellers henhører under de kommunale Myndigheder (Amtsraad, Byraad og Sogneraad). Bemærkningerne til dette Punkt give ikke nogen Begrundelse af, hvorfor Retten til at give Tilladelse til, at private Telegrafanlæg føres over kommunal Eiendom, skulde overgaa fra de kommunale Myndigheder til Indenrigsministeriet, og foruden at en saadan Ordning maa anses for et Indgreb i Kommunernes Bestemmelsesret, vil derved ogsaa let kunne opstaa lidet heldige Uoverensstemmelser i Tilfælde af, at en kommunal Autoritet maatte ønske et privat Telegrafanlæg ført over Kommunens Eiendomme, og Indenrigsministeriet derimod maatte finde Høie til at nægte sit Samtykke dertil. — Det er en Selvfølge, at naar den Indenrigsministeriet her tiltænkte Myndighed bortfalder, falder ogsaa dermed den Ret, som i

det omhandlede Stykkes sidste Punktum søges hjemlet for Ministeriet og Statstelegrafvæsenet til definitivt at afgjøre ethvert Stridssspørgsmaal, og Udvalget foreslaar derfor, at hele Stykket udgaar (Vædringsforslag Nr. 3). Det maa dog tilføies, at forsaavidt der i samme Stykke stilles den berettigede Fordring, at private Telegrafledninger og overhoved metalliske Ledninger skulle holdes i en saadan Afstand fra tilstedeværende Statstelegrafledninger, at de ikke indvirke forstyrrende paa disse, da hører en saadan Bestemmelse nærmest hjemme i Lovforslagets § 7 og vil være fyldestgjort, naar man i denne Paragrafs anden Linie udelader Ordet „lignende“. Herom stilles derfor Vædringsforslaget Nr. 6.

Ifølge andet Stykke i § 5 skal al Skade og direkte Tab, som Anbringelsen eller Vedligeholdelsen af en Statstelegrafledning forvolder paa offentlig eller privat Grund, Bygning m. v., godtgøres af Statstelegrafvæsenet. Det kan imidlertid ikke afvises, at der baade i Dieblicket og senere kan paaføres den Eier, over hvis Grund en Telegrafledning føres, adskillige Ulemper, der ikke egentlig kunne kaldes Skade eller direkte Tab, og der er ingen Grund til, at Vedkommende ikke skal have Erstatning for Ulemper af en hvilken som helst Art. Udvalget stiller derfor i den Retning Vædringsforslaget Nr. 4.

Ifølge Lovforslagets § 7 andet Stykke kunne Plantninger og Bevoznings, der udsætte Statstelegrafledningerne for Forstyrrelse, af Telegrafvæsenet forlanges fjernede i det Omfang, som er nødvendigt for den paa gjældende Lednings Sikkerhed. Dette er uundgaaeligt, men der mangler en Bestemmelse om, hvorledes der vil være at forholde, naar Vedkommende ikke efterkommer Statstelegrafvæsenets Paalæg eller ikke udfører dette paa en tilfredsstillende Maade. Man kan i saa Henseende enten gaa den Veie, at det tillades Statstelegrafvæsenet selv at lade Arbejdet udføre, eller den, at anse Vedkommende med Straf for Overhøiighed af det